

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosé ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spar měrnj
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ói khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. F.

✻ Sserbske njeđzelske lopjeno. ✻

Wudawa so kóždu šobotu w Šsmolerjez knihiczišcžeńni a płaczi šchwórtlětnje 2.— hr. s portom 2.50 hr.

Na Bože špěcže.

Cj. 1, 20—23.

Lute słowo praji nam wschelatore wo t njebjustpicžu našeho Šnješa a Šbóžnika Jesom Šhrysta. Šdyž my čítamy: Šotruž wón je wopokasał na Šhrystužu, jako jeho je wot morych horjesbudžil a jeho šadžil na šwoju prawizu w njebješkach, wšchische wschitke šerschczinstwa, krašnosče, možy, knježstwa a na wschitko, šchtož mjeno ma a mjenowane budže, niz jeno na tym šwěcže, ale tež w pschichodnym, — dha my s teho šhonimy, so Bože špicže Šhrystuža a s tym jeho žyly škutt žiwjenja kónuje. Šswj. japoschtoł wuńdže s jutrowneho šwjedženja, kiž je šrijedžišna žylyho šchescžanstwa, kaž tež w přěnim lišče na Šhorintiskich praji: njeje-li pak Šhrystuž horjestanhl, dha je našcha wěra podarmo a wy šcže hišcže we waschich hrěchach! Šať wostanje ša kóždeho šchescžana, přjedy hacž chze a móže Bože špicže šwojecžicž, to jako přěnje praschenje: wěrišch s žyly; wutrobu, so je Šesuž Šhrystuž, twój Šbóžnik, wopradowže wot morych štanhl a so je tebje wumohl wot wschitkich hrěchom, wot šmjercže a wot čžertowskeje možy. Móže na to s jentym wješkym „haj, to je moja wěsta wěra“ wotmohwicž, potom njeje pak ša njeho Bože špicže nicžo druge, dyžli to kónowanie horjestanjeneho wumóžnika. Šesuž Šhrystuž, kiž je ša naš t šemi dele pschishoł, kotrehož šu tu na šemi hanili, a wón wscho čžišche nješesche, kiž je ša naš wumrił, je wot njebjeskeho Šótza dostal kónu wěcžneje krašnosče. Wón je do njebješk šchoł, so by wot nětka jako wěrnj kral šwojeho kralestwa knježil. Wón je wschitku móž dostal, kaž tekst praji, wschitku móž niz jenož tu na šemi ale w njebješkach. Šot tam pschindže pschezo šašy t nam,

kaž je šlubil: ja šym pola wasž wschitke dny hacž do škónčženja teho šwěta. Ššches to nima pak t njebjustpicže jenož wožnosčž ša šbóžnika šameho, niz jenož wón je dostal krašnosčž, niz jenož wón bu pschekrašnjeny, ně, našch Šbóžnik w njebješkach woczini tež nam njebjeske kralestwo.

Šež to čítamy s teksta! Šo je jena nješkónčžnje krašna powjesčž. Šy njetrjebasch šo wjazy štaracz, šchto budže šo mnu junu po šmjercži, ně, Šesuž čži pschimoła, budž štrošchtnj, ja tebi wocziniju wrota wěcžnosče, hdžež ja šym, tam dyrbi mój šklužobnik tež byčž. Šež my budžemy junu jako pschekrašnjeni s nim žitwi wot wěcžnosče hacž do wěcžnosče. Š njebješkach mamy jertu domišnu, wo kotrež Šbóžnik praji: Š mojego Šótza domje je wjele wobydlenjom, hdž by temu tak njebyło, dha bych t wam rjeł, ja tam du, wam to měštno pschihotowacz. Šehodla chžemy my, kiž wěmy, so je nam přjedy šchoł, a so budžemy šo wokolo njeho wschitzy šhromadžicž a pošni wješkela wšlacž: o wěcžnosčž, šlowo wješkela a radosčž, kotraž wofschetwja a s horžym žedženjom pschezo šašo wuprajicž: Šerusalem, ty měšto wšhoke.

Še nam pak njebjeske kralestwo nětko woczinjene, a chze Šesuž, kiž wschitku móž ma, naš junu do šwojeho kralestwa pschiwšacz, dha wěmy s dohom tež, so njebudže naš tu na šemi wopušchicžicž. Wón chze wjele bóle tež tu na šemi w šwojej možy bjes nami škuttowacz. Šako šlowa šwojeje wofšady chze tež nam šwoju móž dacž, to je ta wěstosčž, kiž nam tež žyly wofšebje Bože špicže pschinjše.

Šest praji: Š je wschitko pod jeho wolu podal a jeho poštajil ša šlowu na wschitko teje žyrtwje, kotraž jeho čžěto je a dopjelnosčž teho, kiž wschitko we wschitkich napjelni. Šať došho,

kaž našch Sbožnik na semi bě, — tež po jeho horjestaczu — móžesche we wěstym nastupanju se swojimi wučobnikami jenož swonkowny wobkhad měcz. Wón jim předowasche, je jich napominal a warnowal, wón jich wučesche. Ssebjje kameho pať šobudželic, w nich bydlic, jich snutskowna mōz bycz, so prajachu, ja šym žiwny, niž pať ja, ale Šhrystuř je we mni žiwny, to hiščeje móžno njebě. To móžesche halle jako tōn pschekraňjeny. A jako pschekraňjeny je tež swojim wučobnikam, kiž běchu jako rosprōschene wozny, s mužami sežinil, kiž bjes bojoseče a polni mozy a šhrobkoseče do šwěta czeňjechu a wschě nadawki dopjelnicu, kiž Anjes jim dasche. Spominajmy jenož na šwj. japoschtoła Pawoła, kiž s hōbrstej mozu staru šwět pschewinył je, kiž tež twjerdze stejesche kaž škala w morju we wschěch wichorach a strachach a špytowanjach, kiž tež twjerdze stejesche we šmjerczi we wěrje a w mozy šwojeho Sbožnika. A tajku mōz chze Jesuř tež nam dacž. Šchtō njeby hiščeje ničō wo tutej mozy šhonil? Ty bēdžerjo w bēdženju wo semšte byče, njemōžesč ničō wo tym powjedacž, kať je šo tuta mōz w twojim žiwjenju šjewifa, kať nowe žiwjenje do twojeje wutrobny šaczeňjeseche, jako bē ruzny pobožnje štyňnył? Abo tam steja pschi kascheczach a šu wot najlubšeho Božemje prajili, a tola, mōz Boža jich njewopuščeži. Škať někotry šhoru je šo trōšchtowal se šlowami: moža mōz je w šlabnych mōzna atd., atd. Šaj, je Bože špicze nam Sbožnika tež s tuteho šwěta wsako; my wěmy, je jenož tehodla šo štalo, šo by nam snutskownje a wěcznje czim bližšchi był. Jesuř njeje nam jenož rjany pschiklad, ideal šaňdženych dnjow, ale wjele bóle Sbožnik a pomoznik, kiž je štajnje pola naš a s šotrehož polnosče a dopjelnosče bracz mōžemy, hnadu wo hnadu, wschitku mōz, hdyž jenož w našej šlabosčzi š njemu pschiňdžemy a se studnje jeho mozy wodu žiwjenja czeťpacž chzemy. A kať je wón tōn Anjes wscheje mozy, kať tež tōn mōžny kral, kiž jako šlowa šwojeje wošady wěz šwojeho kraleštwu wjedže a junu šwoju wošadu se wschěch bēdženjom š dobyczam, psches šchiž še kōnje wjedže.

Drje hiščeje njewěmy, hdy budže tōn Anjes šwoju wošadu š dokonjanym dobyczam wjesč, hacž runjež nam pschezo šašo s Božeho šlowa napscheczitwo šlinczi, šhaj, ja pschiňdu bōršny. Njepscheczelštwō pscheczitwo Anjesej a jeho wošadže budže w našich dnjach pschezo wjetsche, a škoro šo šda, hacž njeby ša něotre šeta žane šchesežanštwō na semi wjazny było. Njech tež swonkownje kať wonhlada; jako šcheseženjo wěmy, jeho je ta mōz, a Jesuř Šhrystuř je s kralom, wschitko je jemu poddane. Šchtōž njecha šwōlniwje jemu šlužicž, teho budže njebjeski Wōtz junu na pošlednim dnju pod jeho nohi podacž. Tehodla pať njech šo šōždy pruhuje, kať pola njeho šteji. Budžesč š tym šlušhecž, kiž šu šo wot Anjesa wotwobrocžili, abo kiž nejšu Anjesej prawje šlužili, a šotrymž budže Anjes pschewolacž: dži wote mnje prjecž, ja cze njesnaju, abo budžesč jedny wot tych šwaňnych hōscžow, kiž budža w kraňnosčzi junu temu Anjesej czešcž a šhwalbu špěwacž? Dži tehodla hiščeje dženša š twojemu powšchščenemu Sbožnikaj a daj šebi šhubofo do wutrobny pišacž: pyťaječe, jchtož je horjekach, hdyž Šhrystuř je, kiž šedži na prawizny Božej. Šamjen. E. w. B.

Na Bože štwěče.

Štōf: Wschitzy ludžo wotšal cžahnu.

Dobytwarjo, kralo czešče,
 Najjaňnišcha majestoscž!
 Njebja wschitke šu pscheklabe,
 Pschinjesčž tebi czešče došcž —

Njedyrbjal czi š noham padacž?
 Wutrobu czi moju podacž?
 Šdyž je wěrny wōczko žno
 Widžiko twoj' kraleštwō.

Šdyž cze horjestpicž ja widžu
 Na twōj trōn šo pošbēhnyčž,
 Šandželow špěw kraňny šhšchu,
 Čhzył tež ja tam pōdla bycz,
 Dele padnywschi psched Tobu,
 Wutrobnje šo wješ'licž šobu
 Tam hdyž njeby šawyška,
 Šhwalbu Tebi šanoscha.

Šstōnzo njeby, twoja jaňnosč
 Šso nětk wschudžom wulitwa,
 Twojoh' bycz a kraňnosč
 Njebja duchow pschelitwa,
 Šorjewšaty w njeby kraňnje
 Šowitany budžesč wješ'le —
 — Šhaj, špěw šhudoh' džešcža tu
 Šlinczi šlabje ša Tobu.

Šdyž ja twōju jaňnosč widžu,
 Njedyrbjal twōj šhelich picž?
 We wěri ša Tobu šlědžu,
 Njedyrbjal šo wješ'elicž?
 Mojom' kralej chzu ja wěrícž!
 Jeho luboscž s džakom mēricž!
 Jeho mjeno czešcžicž tu
 W šwěrnym, šprawnyym modlenju.

Wschitka mōz je tebi data
 W njebjeschach a na semi,
 Majestoscž Ty Bōjška, šwjata,
 W Božim wěcznym kraleštwi!
 Wěczny kralo, czešcž budž Tebi!
 Šdyž je cžak, dha wšmi naš š šebi.
 Twojoh' mjena czešcže dla
 Š hnadži wšmi nje šhřschnika.

Duch a mōz nětk wschudžom bēži;
 Njech tež lije do mnje šo.
 A Czi š noham pschewinjeni
 Šadaja njepscheczeljo.
 Anježe, hacž do kōnzow šwěta
 Njech šo nětk twōj šzeptac šbēha
 A šo šōžda wutroba
 Šadny š Tebi wotewrja.

Ty mōž, Anježe, mēštach na wschěch
 Šliško bycz, wscho napjelnicž,
 W wutrobach, Czi wotewrjenych,
 Anježicž a je wōššbožicž.
 Šōj, Ty kralo czešcže wscheje,
 Tež do mojej, kiž šej pscheje,
 Tebe mēcz, bydl nětk w njej šam,
 Šōj, šo ja cze wěcznje mam.

Šdyž mam jenož Jesu Tebe,
 Dha mam wscho, šchtož potriebam!
 Šať mje nusa njesahřebje;
 Tebi czešcž, džak, šhwalbu dam!
 Wumōžnik šy Ty našch drohi,
 Wny šmy wumōženi Twōji.
 Wjedž naš šbōžnje do njeby.

Nabožne počjahi evangeljskich Sserbow f bratrowskej gmejnje.

(Poftracžowanje.)

4.

Sbudžazy wolno bratrowskeho mižionstwa ja Sserbow.

Dokelž běšče mižionstwo f Hernhutom kručje srosčzene, Sserbjo, kiž so tam kaž posdžišcho do Wjelkowa podawachu, mižionsteho ducha a lubosč žobu hrěbachu. Bratrowskemu mižionstwu buchu kolekty podawali. S lěta 1769 hižo krajny rada w Delnjeje Łužicy — pschetož tež tam, wožebje w Włotach, měješche Hernhut wjele pschitowikowarjow — pišče, telko pjenjes čžile tam wotwjedžeja. Bóle drje so to hiščeže we wjetšchej bliškosći Hernhuta, w Hornjej Łužicy, stawasche. Tutón duch woporniwosčeje wošta a so w někotrych hwojbach na džeczi a džeczi-džeczi jako drohe herbstwo namrěwasche a hač do noweho čžaka došaha, jenož so jako dostawarjo kolektu pódla Hernhutskich tež drusy, wožebje Hermansburgsžy stupichu. Nětkle f wjetšcha Lipsk dostawa.

Hižo f lěta 746 hlyšchiny, so mižionar Schmid w Čžichonžach Sserbam wo Sottentottach (w polońšchej Nřizžy) pomjedasche. To je so drje bórny tež druhdže f wěštej stajnosčžu stawało. Sto lět posdžišcho pod wolnom „bratrow“ tak mjenowane **evangeljsko-lutherste towarštwu** mižionstwo žiwje hajachu. Někotre tutych towarštwow so runje won **mižionste** mjenowachu. Tu běchu towarštwu w Rachlowje, Borschizach, Njeřwacžidle, Džiwocžizach a w Hodžiju. Statuty pschleńšcheho mějachu jako towarštwowe saměry, mjes druhim spěchowanje wěrneho kšesčžijanskeho žiwjenja w myšle evang.-luth. zřtkwje, rospominanje podawisnow w zřtkwinski polu, podpjeranje wustawow, kiž pytaja čželne a duchomne sbože houbčžlowjekow spěchowacž, wožebje lutherskeho mižionstwa Gustav-Adolfskeho wustawa. Pschi tym buchu pschi přědku husčžišcho, potom měščacžnje we schuli, drje tež w rumnišchim druhim domje so sšromadžowali, je spěwanjom a f modlitwu sapočželi, městna f biblije a tež f wěrnowusnajěššich knihow Lutheroweje postile čžitali, jo wukladowali, drje tež na pschednosčf abo rosprawu houbustawa pschuchali a wschelate wobkědžbowanja, sšonjenja a dwěle houbu džěleli. Po přenim natwarjazym džěle buchu naležnosčeje towarštwu, zřtkwje a schule wopominali a f modlitwu a spěwanjom wobšamkli. Wo Rachlowskim towarštwu, kiž běšče 80 houbustawow hylne, Bucežanski farač Mjeń na wokrěhnu direkžiju do Budyschina mjes druhim tole rosprawja: „Towarštwu so lětnje schtyri krocž f wóžerženju mižionstkich hodžinow sšromadžuje, a to niž jenož w Rachlowje ale tež w schulskim domje we Budesteczach, schtož mějach jako nje-pschihódne jenož porokowacž. W tajkich mižionstkich hodžinach buchu wysche čžittanja mižionstkich powjesečow tež wot jenotliwych houbustawow pschednosčfki wo mižionstwu so džeržate, dobrowólne dary sa saměry mižionsteho towarštwu w Draždžanach hromadžene a wotpóhłane“. Pschi sajimje sa mižionstwo, sa kotrež njebychu we wožadnych Božich hlyžbach polne spočojenje namakali, bě sroschmicž, so stawy towarštwow f druhimi Sserbami tež mižionste hodžiny we Wjelkowskej bratrowskej sáli nježiwajo wjazy hodžin dalokeho pucža, wopytowachu. Pschi tym bychu so tež herbste kšerlusche spěwali. Sdnyž so, kaž tamna Mjenjowa rosprawa naspomni, jednori buršy ludžo pschednosčfki wo mižionstwu móbli džeržecž, to na to počasuje, so je lubosč f tutemu skutkej so hižo dolho porjadnje sbudžowata a hajila. Tuto je so tehdy mjenje f Draždžan, f najwjetšcheho džěla wjele bóle f Wjelkowa stawało. Něščto wožebite je hiščeže, so so tele towarštwu hame, bjes duchomnych, **mižionste hwojedenje** wotměwate, a to na wschelach měštnach:

we Wjelecžinje, Borschizach, Wulim Wjelkowje, Njeřwacžidle, Barche, Kluschu. Po wschém tym je mižionste žiwjenje móžne bylo. Ščoncžnje njech je na to počasane, kač je swiřf f „bratrami“ wschelach Sserbow f pohanam hič nawabito.

Wschelazy duchomni, móžemy drje prajicž, duchomstwo je, kaž Hernhutarjam, tak tež mižionstwu f najmjeńšcha f wopřědku sšdala stalo. Wono běšče tak rjez wěz makeje čžopoje wěrjazeje hlyly, niž wschitkich wožadnych, wěz pobožnych ale niž zřtkych ludowych woschitow. Psched něhdže 70 lětami je wono potom tež do **krajnjeje zřtkwje** a do naschich herbstkich wožadow sacžahnyło, do pschleńšchich móžemy rjez dobhčeršžy. 1849 farač Jakub w herbstej přědarškej konferency wažne praschenje staji: „Mjenusuja naž te wotdžeržane mižionste hwojedenje eb. luth. burškich towarštwow lětnje f najmjeńšcha jenu zřtkwinski mižionstwu hwojatočnosč wotměwacž?“ Farač Seiser we Łazu běšče hižo f lětom 1844 měščacžnje wukhadžaze „Mižionste powjeseče“ sapočžal wudawacž a w přenim čžibje piškal: „Lubi Sserbja! Čžehodla dyrhjelni wy čži jenicžžy bhčž, kiž w hwojej rěčži nicžo wotych wulkich skutkach Božich mjes pohanami nješonja a nječžitaja?“ Wot 1849 „Sernicžka“ wot kandid. Šmmišcha wudawana, mižionstwu houbu sastupowasche; wot 1853 „Mižionstki pschol“, kiž je wschudžom snaty, a nětkle pod mjenom „Nowy mižionstki pschol“ wukhadža. W spomnjenym lěče so tež herbste pobocžne mižionste towarštwu wot 11 duchomnych sakoži, kiž so potom Draždžanskemu hlownemu mižionstwu towarštwu pschisamkny. We wutrobach wěrjaznych Sserbow pschi mjenje „mižionstki hwojeden“ radosč sšhadža a pschi hlowje „mižionstwo“ něščto wot pschěhrowazeho čžucža pschekhadžuje. To je wotšnyř tamneho sacžowanja, kiž herbžy wótzajo psched 50, 100, 150 lětami hižo w duschi mějachu. Mižionstka lubosč je wot bratrowskeje gmejnny f nam pschinyšena hwojata rostlina. Wschaf jo tež „hwojate mižionstwo“ rěkamny. Sdnyž na nasche kolekty pschhladamny, na dobrowólne dary sa mižionstwu, kiž we wschelach wožadach hižo do wójny psches 1 hriwnu na hlowu wučžinjachu, dha so swješeliny. Dokelž w kraju bohuzel jenož někotre pjenježki sa mižionstwu w pscherěšku na evangeljskeho pschińdu, maja nasche herbste wožady tola wjele do přědku! „Maja“ — abo „m ě j a c h u“? W pscherěštu je wschudže, tu a tam pod wolnom noweho čžaka hamo jara w duchomskim nastupanju nasad schlo, a tak tež f mižionstwu, kiž je so zuse sežinilo. So bychu naž minjene čžahy bratrowskeje gmejnny wučžile, kač mamny so jej džakujajo runje f tutemu skutkej džeržecž. Šewaf tež snuřštownje f kšesčžijanstwom nasad pónđže, hdyž na te wulke skutki teho Šnješa po wschém hwočže nješedžubujemy.

Bratrowska wožada je domjaze prawo mižionstwu w evangeljskej zřtkwi sadowěščžila! Duž njech wone pola naž f bhđlenjom wostanje. (Poftracžowanje.)

Zřtkwej a stat.

Se Šakskeje pschindže psched wulkostatny šejm sežehowaze napraschowanje:

„Naž so nětkle sastojuřte sarjadowanje w sakskim kraju stawa, bhwa to bóle a bóle rune nabožnemu pschěščžehowanju. S evangeljskimi a katoljskimi wustawnymi schulemi (Stiftschulen) wobkhadžuja tak, so to njeje wjazy f snježenju; nabožnemu seminarej w Lipsku so bóle a bóle sadžewa, so móbli wot njeho wukubłane možy w schulach nabožne hodžiny dawacž; Mišchynjanskemu biskopej so sataže, so so wobhoni wo tym, kač to f nabožnym rošuwčžowanjom w schulach je; sa płacženje doškodow duchomnych so město pschiplacženjom jenož njebožahaze

pschodpłaty dawaju, byrnješch to w artiklu 138,1 hinał postajene bylo. A nětko žamo tón pospyt čžini, so chzedža pschecziwo artikelj 149,3 wulfostatneje wustawny theologistu fakultu pschi uniwersicže w Lipsku wotstronicž a to psches to, so statne pschinoschki sa tutu šapowjedža. Šchto myšli žebi wulfostatna wšchnoščž, so by šažady wulfostatneje wustawny šchitaka? Šatroczi wona dorasnje a to prawym čžahu?”

Š teho šhonimy š dobom wo najnowšchim šakškim škutku: theologiska fakulta pschi Lipschčžanskej uniwersicže dyrbi žo wotstronicž. To chzedža dozpicž psches to, so pschinoschki, kotrež ma šakški stat š tomu płacžicž, šapowjedža. Šo je to žple pschecziwo pravu, dokelž pschecziwo wulfostatnej wustawje, to njeje w Šakškej wjazh ničžo nowe.

Ma Bože špěče.

Žap. šk. 1, 1—11:

Žesukowe š njebyšpicže — študžen radosče ja wěrjazhch.

Štóbš (we „W. miš h.“ čžo. 194): Šdže je Žesuk, moja radosčž? 2c.

Šaleluja šaspěwajmy,
čžescžmy krala kražnosče!
Džak a šhwalbu jemu dajmy,
kotryž špěč do njebyš je! —
Dokelž jako rycžet dobył
Žesuk je, nětk čžehnje dom.
Wón, kiž na šchizhu je pobyl,
š Wótžej štupa š wškanjom.

Šchtrzyčži dnjom wobšhadžesche
po jutrach wón š póbšami;
rosnwučil jich pońnje bēiche
trošcht jim šbóžny šficžiwšchi.
Ma šlubjenje woczakowacž
dowěrnje, — jich wabjesche;
w měrje jeho wotpoczowacž,
kražne jim bē wješele.

Š Duchom šwjatym šchecžicž jich čžyšche,
kotrychž wšwolil bē šej;
myšł na šakoženje džěšche
žyřkwoje Božej Šbóžnikej.
Niž w Žerusalemje jeno,
ale wšchudžom po šemi,
pschipowjedacž jeho mjeno
Dyrbja póbli Šnjesowi.

W horjestpěčžu kražnym jeho
póbli ša nim hladachu;
do žiwjenja njebyšesche
š nim šej horžo žadaju. —
Šlaj, duž mužšlaj w draščje jašnej
dwaj žo towaršchitaj š nim,
w pšyche póbšlaj, žanej čžajnej,
mataj pschipowědacž jim:

Žesuk kiž je horje wšaty
do njebyš nětk widomnje,
budže junu šažo daty
wam, so jeho widžicže;
jónu dyrbi žo wam dostacž
towaršstwo š nim njebyšesche;
herbstwo wasche dyrbi wostacž
wěčžne pschi nim žiwjenje.

Šaleluja radosčžiwje
njech nětk šlincži š njebyškam! —
Šradowanje š Boha žiwje
dušchu pošbēhuje nam;
Žesuk hłowa našcha, šnježi
w njebyšeskej nětk kražnosčži,
š nohomaj njech jeho leži
š modlenjom wšcho na šemi! —

Še štareje šchescžijanskeje žyřkwoje.

Dionysius, biskop w Alexandriji, š leta 259 powjeda, so pohanjo (w čžahu móra) šwojich šhorch wot žo štorcža abo (hdyž je jich pschewjele!) psched nimi čžekaja. Woni pošmorwch na hažu čžiknu a morych njesarjebanych ležo wostaja. Šchescžijenjo šwojich šhorch wothladaja a š džela pošni wješela š nimi wumru.

Eusebius se špoczatka 4. lěštotka powjeda, so žu šchescžijenjo hłodnych pohanow šožiwili a so je žo š tym jich Bóh wšhoko šhwalil.

Š bliska a š daloka.

We Wulkim Čžocheru mējachu kaž tež w drubich městach w jutrownym čžahu lat mjenawone „wšhwjēcženje mlodžiny“; hdyž hnydom prajimy „Konfirmationsseršaj“, šrusumisch to šepje a wječ, tež, šchto mašch do teho džeržecž. Šonšermazija nješgmě pola něštrych wjazh byčž, bjesy wšcheho paš tola žamo pola nich nješdže. Duž něšchto druhe po šwojeje mudrosčži na městno šonšermazije štajichu. A to je tež po tym. Šo š tym pschewjele njeprajimy, powě žo nam š mjenowaneho Lipschčžanskeho pschedněšta. Žedyn, kotryž je pódla byl, pišche mjes drubim tole wo tutym wšhwjēcženju džecži (Jugendweihung — něšoski žu ša to prajili: Jugendentweihung). „Njesamjelčžam, so bē najprjedy šacžičež tuteho šwjedženja dobry. Šschihódna hudžba tam bē a něšotre štare němške špěwy buch u derje wot mužškeho šhora špěwane. Ale potom ta rěčž wšhwjēcženja. Šomozny wucžet, šedy žam š hólčžazhčž lět, ju džeržesche. A wona bē po tym: Wón rěčžesche wo tym nušowanju, so dyrbjachu džecži 5 hodžiu w šchulškej šštwje šedžecž šawjrene a žo š dobrymi wucžbami natylacž dawacž hacž do šchije horje. Šsu džecžom šaž a šaž prajili, so nješmēdža rejowacž, do šina šhodžicž, hracž, šuricž, picž. Wón paš — šwjedženški rěčžnik — nochže jim žane tajke pošwucženje šobu na pucž dacž; pschetož nětk, hdyž žu džecži šwobodne, wjedža wone, so žo ništon wjazh wo to nještara, ša tym njeprajcha. Šaj, rěčžnik žo š tym nješpošoji. Š najwjetšchim dorasom napominasche 14 lěšne džecži: „Budžče bjes čžescžownosče!“ (Šapškamy to hnydom tež hšchče němški, so njeby šnadž žebi ništon myšłik, so to šmylla: „Seid ehrfurchtslos!“) „Budžče bjes čžescžownosče pschecziwo wšchemu, šchtož je bylo! Budžče bjes čžescžownosče pschecziwo wšchemu, šchtož je štwucženeho waschija (herkömmlisch), šchtož je po šformje! Nječžescžče žane pschillady! Budžče jenož pošni čžescžownosče pschecziwo temu, šchtož nastawa, pschecziwo džecžom!“ To bē ta rěčž š wšhwjēcženju (bych š tymi tamnymi tež rad prajil š wotšhwjēcženju). Š wobšamšknjenju wustupi žedyn š tych džecži, kotrež buch wšhwjēcžene, š pschednoschkom, kotrež žo šapocža š tutymi šłowami: „Nasche wěrutwšnacže! Wch njesnajemny žaneho Wótža w njebyšach! — Tón, kotryž je tam pódla byl, ššoncža: „Dyrbjach žo wrócžo džeržecž, so njebych šawoak žo gratwujto teho, so žu w Němškej štata dla pošajeni wukublarjo mlodžiny, šošiz žebi šwěrja, našchej mlodžinje a jeje šarschim warjenja tajkeho ducha š jedži poššicžicž.“ — Šchto mēnišch ty š tomule?!

Šištwowanje: M. w M. ša šwjatki. — B. M. w R. na Šswjatu Trojizu.

Šamolwity redaktor: šarac Wyržacž w Nošacžizach.

Čžičež Ššmolerjež šnichčžičežernje a šnihašnje, šapš. družštwo š wobmjesowanym rukowanjom, w Budyščinje.